

Czifrik Balázs

ARATÁS

utoljára aranylanak
a búzamezők
maggal telt kalász
terhe emeli és húzza
minden mint az idegpályák
finom remegésben

arcod látom
a szóke hullámzásban
peregnek a napok
túlérett búzaszemek
„és sírva tallóz”
aki a tegnap viharát
dagasztja újra

nincs más
némulni fog a zaj
záródó ajtó nyikorog
kilincsnyelv kattan
a másik oldalon te
az egyiken én
nem látlak már
lépted hallom csak
akaratom sincs rá
halványul a fény
és alábbhagy mint
idővel minden vágyból
elhulló szenvedély

Vigilia, 2021/2.